

en skjærpet Straf har den ærede Minister i Dag omtalt, at der er givet en ny Definition paa Begrebet „utugtige Skrifter.“ Jeg vil derom sige, at jeg tror, det har været ganske overflødig, og jeg kan ogsaa støtte dette ved en Henvisning til tidligere Domme. Det forekommer mig, at ved „utugtigt Skrift“ burde man forstaa det, som jeg ser, at Professor Goos har fremsat i den almindelige Strafferet, nemlig at utugtigt er et Skrift, hvis Formaal er Utugt, og hvis hele Tendents gennemgaaende maatte siges at være saadant, at Skriftet derigjennem kan betegnes som utugtigt. Jeg ser med Glæde, at Professor Goos anser dette for den eneste rette Definition af dette Begreb. Men mærkeligt nok er det, at Høiesteret i et tidligere Aar, nemlig i 1882, har underkendt denne Forklaring af Begrebet „utugtigt Skrift.“ I 1882 fældedes der netop en Dom over en Roman, som tidligere er nævnt her i Thinget, og i denne Dom staar der, at skjøndt det ikke med Føie kan paastaaes, at dette Skrift er utugtigt, findes der dog enkelte utugtige Fremstillinger, som gaa ud paa at purre Sandlerne, og paa Grund deraf — skjøndt de kun findes i et ganske enkelt Affnit — mener Høiesteret det nødvendigt at fælde den Dom, den gjør. Altsaa, jeg kan i Dieblirket ikke se, at de Spørgsmaal, som den ærede Minister har draget frem, hverten Skjærpelse af Straffen eller den bedre Definition af Begrebet „Utugt“, er nødvendig; thi det har viist sig, at under „utugtige Skrifter“ har man indtil Dato kunnet indbringe baade de Skrifter, hvis hele Formaal er utugtigt, og Skrifter, om hvilke dette ikke kunde siges, men hvori der dog fandtes enkelte Ytringer, der efter den Definition, der gives i Lovforslaget, ere rettede paa Lærernes sandfælige Ophidselse. — Med Hensyn til det tredje Spørgsmaal, som den høitærede Minister har reist, nemlig Spørgsmaalet om den udenlandske Litteratur, har han givet 2 Exempler, som det forekommer mig nødvendigt at dvæle ved. Den ærede Minister siger om dette Spørgsmaal, at den fremmede Litteratur, som indføres her til Lands, vil han forsøge at komme til Livs derigjennem, at Forhandlingerne gjøres ansvarlige for Udbredelsen af slige slibrige Skrifter, som ere afsatte paa fremmede Sprog. Den ærede Minister udtalte, at man kunde forlange af en Boghandler, om end maasse ikke aldeles ubetinget, at han kjendte saadanne Skrifter; i alt Fald var det saaledes, at der var visse Skrifter, som enhver Boghandler vidste Besked med, saa at han godt maatte vide, at naar en Mand kom ind og forlangte et saa-

dant Skrift, saa var det for at tilfredsstille en utugtig Vyst, og at Boghandleren derfor skulde sørge for, at han ikke fik denne Vyst tilfredsstillet. Den ærede Minister nævnte to Exempler. Det ene og første var Casanovas Memoirer. Dette Skrift er forfattet af en Mand i forrige Aarhundrede, der var en Vykteridder og Eventyrer, men for Resten et godt Hoved og vel begaaet. Han reiste rundt og spillede, havde ogsaa mange Nærighedshistorier, han kom ved alle Europas Hoffer og omgikkes alle de store Mænd, baade Mænd, der havde et politisk, og dem, der havde et literært og kunstnerisk Navn. Da han blev gammel og blev ansat som Bibliothekar hos en høitstaaende østerrigsk Adelsmand, gav han sig til at forfatte og nedskrive sine Memoirer. Smidlertid kan man for det Første ikke paastaa, at de bleve nedskrevne i pornografisk Hensigt, altsaa af Vyst til at tjene Penge ved at skrive og udgive smudsige Skrifter; thi han udgav dem aldeles ikke i levende Live. Først 20 Aar efter hans Død, 1828, bleve de udgivne af et af Dyllands mest ansete Forlæggerfirmaer og ere senere optrykte utallige Gange. Nu har jeg set efter paa et Sted, hvor jeg ikke tror, at den ærede Minister vil paastaa, at der kan berygtes en partisk Dom over dette Skrift eller, at en vis literær Tendents skulde gjøre sig gjældende, nemlig i det Conservationslexikon, der er det mest omfangsrige, nemlig Meyers Conservationslexikon, udgivet af det bibliografiske Institut i Leipzig. I dette staar der om Casanovas Memoirer, at dette er et Skrift, der fortjener særlig Opmærksomhed, fordi det giver væsentlige Bidrag til Bedømmelsen af Datidens Sæder, at Forfatteren vel med megen Rhinisme gengiver forskjellige Eventyr, men at Skriftet i det Hele taget paa ingen Maade maa bedømmes anderledes, end jeg sagde før, nemlig som et Skrift, der fortjener at tages i Betragtning som historisk Kildeskrift. Og at den ærede Justitsminister deler denne Opfattelse, trøster jeg mig til at kunne bevise. Thi, hvis det ikke var saaledes, saa vilde den ærede Minister, hvis denne Lov, som vi her have for os, var udfommen, være sikker paa at komme i Forbedringshuset. Det skal jeg bevise. Der findes nemlig et Læseselskab her i Byen, der hedder Athenæum, og som har det største Bibliothek næst efter det kongelige Bibliothek og Universitetsbibliotheket. Dette Læseselskab har en Bestyrelse, og Formanden er den ærede Justitsminister i egen Person. Men, naar man ser efter i dette Bibliotheks Katalog Side 131 nederst paa Siden, saa findes der „Casanovas Me-